

กฎแห่งกรรม
เล่มที่ 7 ภาค กฎแห่งกรรม

เรื่อง สาวนักรการโรงแรมจากฝรั่งเศสเผชิญผู้จัดการชาวเยอรมันที่กรุงเทพฯ
โดย อรรคพร บัวสรวง

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี
หลวงพ่ोजรัญ จิตรบุโณ

คณะผู้จัดทำ <http://www.jarun.org/contact-webmaster.html>
หนังสืออิเล็กทรอนิกส์เล่มนี้จัดทำเพื่อเผยแพร่เป็นธรรมทานเพื่ออุทิศส่วนกุศล
ให้แก่ บรรพบุรุษ บิดา มารดา ญาติสนิท มิตรสหาย
ผู้มีพระคุณ ครูอุปัชฌาย์ อาจารย์ เจ้ากรรมนายเวรทุกภพ ทุกชาติ

สวณักรรโรงเรมรจกฟร้งเศสเพชญผู้จ้ดการชวเยอรมันที่กรงเทพฯ
อรรรคพร บั้วสรวง

ดิฉันได้ร้บการศึษาชั้นดึดลลตดมา จมการศึษาชั้นมัธยมจกัวัฒนาวิทยาลัย ขององคัการศึษาศนาครึศตึ แต่จบชั้น
อดมศึษาจกเบญจมรชาลลย โกลัวัดสทัศนัฯ เสาซึงซัฯ กทม. ศึษาตจอบเป็นเศรชรูศึศาสตรัษบัณชึต จกัมหาวึทยาลัยหอการคัา
ไทย ได้ม้อโอกาสไปฝักรึษาการโรงเรมและกัตตาคารจกสถานบัณอันเล้องช้อ “แม็กซึฟ” ณ กรงปารึศ ประเทศฟร้งเศส

กลับเข้ามทำงานในโรงเรมชั้นดึชองกรงเทพมหนครหลายแห่ง แห่งที่ดึตั้งซึนใหมก็ได้ประมุล “คัาตัว” เพิ่มซึนเร้อย ๆ
จนถึโรงเรม “ชอลึเดยอึนนิ” ซึงมึสพัษนัทัวโลกมึสาขาในต่างจ้งหวัด เช่น แมฮ้องสอน และหนองคาย ภายได้เงินทุนของ **คุณศรั
ชวาลา** แต่ทว่า มึผู้จ้ดการเป็นฟร้ง เช่นเดยวกับโรงเรมด้ง ๆ อึน ตำแหน่งสดท่าย ค้อผู้จ้ดการ ชั้น ว.ไอ.พี. ซึงมึแขกดึ ๆ มึหนังสือ
ชมเชยมามกมาย ทำให้อัสนักรรโรงเรมด้วยกัน ออยากได้ตำแหน่งนึย้งนักร ในที่สด อักษรศึศาสตรัษบัณชึตผู้หนึงของโรงเรม
ด้งกลัว่า มึความโกลัซึดพึสมัยกับผู้จ้ดการใหญ จึงย้ายสับเปลยึนกับดึฉัน ดึฉันได้ซึ้แจงว่า ไม่ได้เล้าเรยนาทางรฐกรึจ ฝึกฝ่นมาแต่
ทางคุดแลแขกและชองใช้ ควบคุมบรึกรให้มึมารยาทอึนประทึบใจแบบสากลนียม ซึงอาจทำงานด้านบรึการรฐกรึจได้ไม่ดึดีเท่าคนทึ
เรยนาทางนึโดยตรง แต่ฟร้งผู้จ้ดการใหญเอาแต่ใจชองตัว ไม่ยอมฟ้งเลยงซึงชอร้องด้วยดึ
ดึฉันถึถึว่าได้ผ่านโรงเรมดึ ๆ ด้ง ๆ มามากแล้ว ย้งไม่เคยประสบบกับคนทึมึอุปนัษยทึไม่ฟ้งเหตุผลเยยงนึ จึงยึนโบลออกร ก็ได้รับ
อนมุด้ เพราะสมใจเขาแล้ว และคึดว่าจะหางานทึอึนต่อไป

เพราะคร้งก่อนทึจะเปลยึนที่ทำงานไปนทางทึดึซึน ก็ไม่เคยรบทวนคุดนพ้อ-คุดนแม่ ด้วยท่านได้มอบความไว้วางใจใน
การดำเนนชึวิต เป็นอึสระ เพราะอายุและฐานะความเป็นอยัทั้งไทยและเทศ ก็ได้เพชญมาตามสมคารแล้ว แต่ครรวน้อออกจะว้าเหว
เพราะไม่มีคไรมา “**ประมุลตัว**” จึงต้องหาร้อท่านท้งสองคุด เพราะคุดนพ้อ-คุดนแม่มึวึยเกน ๖ รอบไปนานแล้ว มากกว่าดึฉันถึถึ ๒ เท่า
เมือท่านท้งสองได้ฟ้งเรยงรราวแล้ว คุดนพ้อนเะนำว่า “ต้องไปกราบท่านเจ้าคุดนจรัญฯ วัดอัมพวัน วามึกรรมอะไร **“บัง”** จึงมาเป็น
เช่นนึ” ยกตัวอยางเรยง **ท่านอ้านาย อึนทฤดึ** แห่งศาลฎึกา พาท่านผู้ว่าราชการจ้งหวัด **ปญญา ฤกษ์อไร** เป็นถึเจ้าเมือมึ ย้งโดน
ตำราวจ้งหวัดชองตนจับสัฎกญแจมือ ไปสถานึตำราวหรือเรยงจำ ซึงท่านเจ้าคุดนฯ ได้ตรวจคุด และนเะวึวิธีการทึถึกต้อง ท้งย้งบอก
ลวงหนัว่า ไม่ถึถึถึได้กลับเข้าร้บราชการอึกร ก็ถึกต้องตามทึท่านตรวจคุดมองเห็น ตามหนังลือกฏแห่งกรรม-รฐรรมปฎึบตัเลมแล้ว
เลมเล้า

ทุดคนในครอบคร้วเห็นชอบ จึงเดนทางไปวัดอัมพวัน และพอดึท่านอยัในกฏึ จึงพากันเข้า ไปนักรอ
เมือได้ร้บอ้อการสจกท่านเจ้าคุดนฯ และบรรดาท่านทึร้อ ๆ อยัให้เราได้เข้าเสนอเรยงก่อนได้ด้วยจำได้ว่า วันนันั้นท่านผู้บังคับการ
กองบึนทึพบกัทึลพบุรี ได้นังโกลัท่านเจ้าคุดนฯ อยัด้วย พวกเรา พ้อ แม่ พึ ๆ ไปเดมคันรถทึเดยว

คุดนพ้อซึงเป็นท่ายกประจาวัดชองท่านอยัแล้ว เล้าเรยงย่อ ๆ ให้ฟ้ง ดึฉันฟ้งเคยไปกราบท้าว จึงหมอบกัมหนัายอูหนัา
แทนอาสนะชองท่านด้วยความเคารพอยางทึชอรับสราภาพวาเฟยงจะโกลัซึดกับพระผู้ใหญวันนึ เป็นวันแรกแห่งชึวิต

ท่านเจ้าคุดนฯ ท่านฟ้งจบ ก็ปราศรยด้วยน้ำเลยงแห่งกรรมคุดนชางด้งและมีคนรอกคุดนอยัเดมกฏึ แทบไม่มีทึว่างว่า **“ไทน
เยยหนัาซึนมาคุดชึ เหม! สยดด้วยนึ ทำไมจึนอย - ไปลาออกเสยได้ ไมเออยางพ้อ พ้อเป็นนักรปราชญั ครรวลหลังอยัลาออกนเะ
ครรวนึเอาเงินเดอนเท่าเดมไปก่อน ตำแหน่งคุดนเลยงไปเอง ลาออกอึกรไม่ได้นเะ”**

คุดนพ้อกระชึบดึฉันให้กราบชองพระคุดนท่านเจ้าคุดนฯ และกระชึบถามว่าจะจ้ดการกับเจ้าผู้จ้ดการ (ใหญ) คนน้ออยางไร
ดึ? ท่านเจ้าคุดนฯ ท่านตอบว่า **เอาไว้คึนนี้ จะตรวจคุดก่อน** พวกเรากักราบลาท่านกลับ

วันต่อมมาได้พบกักับท่านนายทุนศรัชวาลา แห่งโรงเรมชอลึเดยอึนนิระหว่างประเทศ และโรงเรมไวท้อคึด (ในประเทศ)
ถนนเยวราช กทม. ท่านกับอกให้ไปทำงานเป็นผู้สอนฝึกหัดพนักงานทึโรงเรมไวท้อคึดชองท่านอึกรแห่งหนึงก่อน มึลุดนอ้งทึ
เคยอยัที่แผนก ว.ไอ.พี. ด้วยกัน ชออดึตามมมาด้วย ๒-๓ คน ท่านกัใจคุดอนุญาตให้มารวมทำงานด้วยกันได้
สัาคัญทึ **“ในอ้ตราเงินเดอนเท่าเดม”** ทุดคน สมด้งทึท่านเจ้าคุดนฯ ลันวาจาประกาศคึด
“ฟึชิตเพยงซัมคึนเดยว” จึริง ๆ

ขณะนึดึฉันได้รับตำแหน่งผู้จ้ดการฝายหนัาชองโรงเรมไวท้อคึด เรยบร้อยแล้ว
เมือออกมจากวัด คุดนแม่ ย้งสัพยอกคุดนพ้อว่า **“พาลูกมาคุดคุด แต่ชมพ้อ พ้อเลยหนัาบานเป็นกระจาดไปเลย”**

วัดอัมพวัน จ.สิงห์บุรี

หลวงพ่ोजรัญฐิตธมฺโม

สวณัการโรงแรมจากฝรั่งเศสเชษเชษญผู้จัดการชาวเยอรมันที่กรุงเทพฯ

www.jarun.org

นอกจากที่เล่ามา ท่านเจ้าคุณฯ ยังได้เมตตาปรารภความหลังครั้งที่คุณพ่อได้อารานาท่านไปเยือนประเทศศรีลังกาเมื่อ
กว่า ๒๐ ปีมาแล้วด้วยว่า

เป็นเหตุให้ท่านไปได้มาซึ่ง **“มังกะลีผล”** อันศักดิ์สิทธิ์ มาจากประเทศนั้น และได้นำภาพ **“มังกะลีผล”** นั้นมาให้พิจารณา
ประกอบเรื่องอีกด้วย

ส่วนผู้จัดการชาวเยอรมันผู้นั้นก็ข้างบังเอิญถูกคำสั่งย้าย ไปอยู่นครเดลี นครหลวงประเทศอินเดีย ปลั่งจากที่มีเรื่องกับดิฉันไม่ถึง ๒
สัปดาห์ เมื่อพบกับ **ท่านศรีขวลา** ก็ยังขอล้อมมาอยู่ประเทศไทยอีก แต่ **ท่านศรีขวลา** ก็บอกกับเขาว่า ท่านไม่มีอำนาจมากถึง
เช่นนั้น แม้ในประเทศไทย ใครจะนึกจะทำอะไรก็ไม่บอก แล้วท่านจะไปพูดกับใครถึงเมืองนอกได้อย่างไร
นี่แหละ! **อมตวาจาของสมณะ และวาทะแห่งนายทุน**
๒๐ พ.ค. ๓๖

.....